

Od tolerance k respektu

V polovině srpna prošlo Prahou několik desítek tisíc lidí coby součást průvodu Prague Pride. Stejně jako v předešlých letech se ho účastnili gayové, lesby, bisexuálové, transsexuálové a další, kteří normalizující optikou bývají označováni v tom lepším případě jako „jiní“. Přišli, aby dali najevo, že svou sexuální orientaci nepovažují za něco špatného či méněcenného a že se k ní neváhají přihlásit. Spolu s nimi dorazilo také množství heterosexuálů, kteří chtěli vyjádřit, že netrpí nesmyslnými předsudky, odmítají demonizaci homosexuálů a jsou přesvědčeni, že ti by měli požívat naprosto stejných práv jako ostatní.

Festival radosti, lásky a barev byl ten den v Praze nepřehlédnutelný, v jeho stínu zcela zapadl například pochod nenávisti v režii fašistů a neonacistů, kterým se nelíbí každý, kdo neodpovídá jejich představám, nebo nepočtené homofobní akcíčky, tvořené klerofašisty, náboženskými fanatiky a bigotními lidovci. Svůj nelidský přístup opět osvědčil kardinál Duka, jinak tolik vřelý, pokud jde o miliardy z církevních restitucí. Pěkně po vzoru inkvizice zakázal dvě osvětové akce, které se měly konat na církevní půdě z iniciativy organizace Logos sdružující věřící homosexuály. A nechal se slyšet, že homosexuální chování je nezřízené a že takový jedinec nemá právo na vztah. Duka zbožštil sám sebe a určuje, kdo může a nemůže

mít vztah s jinou osobou. Své bohorovné výroky ale moc nevylepší, když prohlásil, že homosexuálové si své zaměření nezvolili, a tak je třeba s nimi jednat se „soucitem a jemnocitem“.

Prague Pride ale byla akce, která hlásala něco zcela opačného. Homosexuálové nepotřebují žádný soucit ani jemnocit. Nechtějí být tolerováni jako nějakí postižení jedinci, jak k nim blahosklonně přistupuje Duka. Oni a ony (jak to kdo cítí) potřebují naopak respekt. Jsou to zcela plnohodnotné lidské bytosti. Lidé, jimž nikdo nemá právo upírat osobní volbu ohledně vztahů, sexu či výchovy dětí.

Jenže ona snaha být bráni jako ostatní odhalila tmavé odstíny duhové vlajky nad průvodem. Postup pořadatelů festivalu Prague Pride, který netvoří jen zmíněný pochod, ale i řada doprovodných akcí, totiž budí dojem, že se chtějí zavděčit mainstreamu natolik, že z něj přijímají i to, co následovat netřeba.

Místo rozvíjení rozmanitých forem soužití se tlačí na uznání rodiny jen s tím kosmetickým rozdílem, že rodiče mohou být i stejného biologického pohlaví. Pro děti jako takové je nejdůležitější láska a péče a je naprosto lhostejné, kolik osob a jakého pohlaví je poskytuje. Každému hlavou i srdcem uvažujícímu člověku asi bude jasné, že podmínka heterosexuální rodiny tyto podmínky nutně nezaručuje.

Prague Pride nezbudil pohoršení jen mezi nenávisnými homofoby, ale i mezi částí homosexuálů a jejich heterosexuálních přátel. A to v přístupu, jenž kopíruje ideologii neoliberálního režimu a reprodukuje sociální nerovnosti, zjevně podle hesla „Když chceš s vlky býti, musíš s nimi výti“. A tak festival umožnil zdůraznit sociální hierarchii spoustou V.I.P. programů a služeb a neopomněl zdůrazňovat, že mezi homosexuály je množství úspěšných a bohatých lidí. Jako kdyby kariérní úspěch a konto v bance byly průkazem vašeho lidství a z něj plynoucích práv a místa na slunci. Součástí festivalu byla i akce Pride Business Forum, jejíž hlavní hvězdou byl lord John Browne, bývalý generální ředitel British Petroleum (BP). Není divu, že se mnohým nelíbilo, že je má před veřejností tímto způsobem reprezentovat člověk, který je výraznou měrou spoluzodpovědný za klimatické problémy, ničení životního prostředí a globální vykořisťování.

Homosexuálové a další „jiní“ by ale neměli nic dokazovat. Neměli by opakovat a napodobovat vše, co razí mainstream. Neměli by se přizpůsobovat jen proto, aby byli tolerováni. Zaslouží si respekt jako každý jiný a jejich lidství neurčuje jejich orientace ani sociální postavení, nýbrž to, jakými jsou v životě lidmi a zda sami respektují ostatní „jiné“, bez ohledu na jejich orientaci, rasu, národnost, pohlaví, status apod.